

Załącznik do Uchwały nr 6830/2022
Zarządu Województwa Opolskiego
z dnia 11 kwietnia 2022 r.

Opole, 11 kwietnia 2022 r.

Województwo Opolskie
ul. Piastowska 14
45-082 Opole

Minister Funduszy i Polityki Regionalnej

za pośrednictwem

Ministra Rodziny i Polityki Społecznej

Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej

ul. Nowogrodzka 1/3/5

00-513 Warszawa

sygn. sprawy I instancji:
DWF-I.7422.21.2021.PR

ODWOŁANIE

Działając w imieniu Województwa Opolskiego (zwanego dalej również: Stroną, Beneficjentem lub Zamawiającym) zaskarżam w całości decyzję Ministra Rodziny i Polityki Społecznej (zwanego dalej również: Organem lub Ministrem) z 23 marca 2022 r., nr 2/2022/PO WER:

- 1) określającą kwotę przypadającą do zwrotu w wysokości 14.255,88 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych naliczonymi:
 - dla kwoty 5.794,50 zł od dnia 24 kwietnia 2019 r. do dnia dokonania zwrotu środków (z wyłączeniem okresu od dnia 15 listopada 2021 r. do dnia doręczenia decyzji);
 - dla kwoty 8.461,38 zł od dnia 12 sierpnia 2019 r. do dnia dokonania zwrotu środków (z wyłączeniem okresu od dnia 15 listopada 2021 r. do dnia doręczenia decyzji);
- 2) ustalającą sposób spłaty ww. kwoty poprzez wpłatę określonych kwot należności głównej i odsetek na wskazane rachunki bankowe;
- 3) zobowiązującą Województwo Opolskie do dokonania zwrotu kwoty określonej w pkt 1 w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało doręczone do tut. Urzędu Marszałkowskiego w dniu 30 marca 2022 r.

Zaskarżonej decyzji zarzucam naruszenie:

- 1) art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm., dalej jako: Kpa) poprzez niedostateczne zebranie i rozpatrzenie materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie (w szczególności w zakresie ustaleń, czy dostrzeżone przez Organ naruszenia stanowią nieprawidłowość indywidualną), a także jego dowolną ocenę – na skutek czego nie doszło do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego określenia kwoty przypadającej do zwrotu i zobowiązania Województwa Opolskiego do jego dokonania w określonym terminie;
- 2) art. 2 pkt 36 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006, zwanego dalej Rozporządzeniem nr 1303/2013, poprzez błędną wykładnię tego przepisu (a w konsekwencji błędne zastosowanie), polegającą na uznaniu, że naruszenie aktów prawa unijnego i prawa krajowego, a także wytycznych kwalifikowalności oraz umowy o dofinansowanie stanowi nieprawidłowość w rozumieniu definicji określonej w ww. przepisie, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że dla ustalenia nieprawidłowości konieczne jest wykazanie spełnienia łącznie dwóch przesłanek: tj. 1) naruszenia prawa unijnego i prawa krajowego, Wytycznych i umowy o dofinansowanie oraz 2) spowodowania (lub możliwości spowodowania) przez te naruszenia szkody w budżecie ogólnym UE; a w konsekwencji:
- 3) art. 207 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 9 pkt 1 w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305 z późn. zm.), zwanej dalej u.f.p., w zw. z art. 138o ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (obowiązującej w momencie wszczęcia postępowań dotyczących kwestionowanych zamówień publicznych – Dz. U. z 2018 r. poz. 1986 z późn. zm.), zwanej dalej Pzp, poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że działanie Województwa Opolskiego w zakresie dwóch kwestionowanych zamówień publicznych wyczerpało znamiona przypadku wykorzystania środków finansowych przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich z naruszeniem obowiązujących procedur, o których mowa w art. 184 u.f.p., podczas gdy w niniejszej sprawie brak było podstaw do stosowania art. 207 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 9 pkt 1 w zw. z art. 184 u.f.p., ponieważ Strona nie naruszyła przepisów prawa unijnego, krajowego, Wytycznych ani zapisów umowy o dofinansowanie, które mogłyby być uznane za nieprawidłowości skutkujące nałożeniem korekt finansowych.

Mając na uwadze wskazane powyżej uchybienia Ministra Rodziny i Polityki Społecznej, wnoszę o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Uzasadnienie

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że podstawy prawne realizacji programów operacyjnych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego wynikają zarówno z przepisów prawa Unii Europejskiej jak i prawa krajowego państw członkowskich. W zakresie pierwszego z nich ogólne zasady dotyczące funduszy zostały określone w Rozporządzeniu nr 1303/2013. Zgodnie z art. 143 ust. 2 tego Rozporządzenia państwa członkowskie dokonują korekt finansowych wymaganych w związku z pojedynczymi lub systemowymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w operacjach lub programach operacyjnych. Korekty finansowe polegają na anulowaniu całości lub części wkładu publicznego w ramach operacji lub programu operacyjnego. Państwa członkowskie biorą pod uwagę charakter i wagę nieprawidłowości oraz straty finansowe poniesione przez fundusze polityki spójności lub EFMR i stosują proporcjonalną korektę. Korekty finansowe są odnotowywane w zestawieniu wydatków za rok obrachunkowy, w którym podjęto decyzję o anulowaniu. Użyte w ww. przepisie pojęcie nieprawidłowości zostało natomiast zdefiniowane w art. 2 pkt 36 ww. rozporządzenia i oznacza ono każde naruszenie prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego, wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego zaangażowanego we wdrażanie EFSI, które ma lub może mieć szkodliwy wpływ na budżet Unii poprzez obciążenie budżetu Unii nieuzasadnionym wydatkiem. Wykrycie naruszenia czy to prawa unijnego, czy też prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego i uznanie go za nieprawidłowość w rozumieniu art. 2 pkt 36 rozporządzenia nr 1303/2013 rodzi zatem obowiązek odzyskania przez państwo członkowskie kwot wydatkowanych nieprawidłowo – poprzez nałożenie korekty finansowej.

Aktem prawa krajowego, który określa zasady realizacji programów jest ustawa z 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (tzw. ustawa wdrożeniowa). Zgodnie z art. 24 ust. 1 tej ustawy stwierdzenie wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej albo nieprawidłowości systemowej, zwanych dalej "nieprawidłowościami", powoduje powstanie obowiązku podjęcia przez właściwą instytucję odpowiednich działań, o których mowa w ust. 9 lub 11. Wartość korekty finansowej wynikającej ze stwierdzonej nieprawidłowości indywidualnej jest równa kwocie wydatków poniesionych nieprawidłowo w części odpowiadającej kwocie współfinansowania UE (ust. 5), a w przypadku gdy kwoty nieprawidłowo poniesionych wydatków nie można określić, wartość korekty finansowej ustala się, z uwzględnieniem ust. 6 i przepisów wydanych na podstawie ust. 13, zgodnie z art. 143 ust. 2 rozporządzenia ogólnego (ust. 7).

Zasady postępowania w przypadku wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej uregulowano w art. 24 ust. 5 oraz 8-11 ustawy wdrożeniowej. Z art. 24 ust. 9 pkt 2 ustawy wdrożeniowej wynika, że w przypadku stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej w uprzednio zatwierdzonym wniosku o płatność – właściwa instytucja nakłada korektę finansową oraz wszczyna procedurę odzyskania od beneficjenta kwoty współfinansowania UE w wysokości odpowiadającej wartości korekty finansowej, zgodnie z art. 207 u.f.p.

Przepis art. 207 ust. 1 u.f.p. stanowi, że środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy, jeżeli są: wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem; wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184; pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości.

Zgodnie z art. 184 u.f.p. wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, są dokonywane zgodnie z procedurami określonymi w umowie międzynarodowej lub innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu. Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 listopada 2017 r., sygn. akt II GSK 489/16, procedury, których naruszenie może uzasadniać zastosowanie art. 207 ust. 1 pkt 2 u.f.p., mogą wynikać nie tylko z aktu prawa powszechnie obowiązującego, ale także z łączącej strony umowy o dofinansowanie, w której zostaje określony uzgodniony sposób działania beneficjenta. Oznacza to, że poprawność działania beneficjenta realizującego umowę o dofinansowanie projektu z wykorzystaniem środków UE należy dokonywać, z uwzględnieniem postanowień tej umowy oraz przepisów prawa polskiego, które powinny być wykładane i stosowane z uwzględnieniem prawa europejskiego, bowiem regulacje polskie dotyczące realizacji programów operacyjnych służą osiągnięciu wspólnych celów wynikających z prawa europejskiego i realizacji polityki spójności (tak: NSA w wyroku z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II GSK 1467/13).

Stosownie natomiast do treści art. 207 ust. 9 pkt 1 u.f.p. po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu o zwrot środków, organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej lub instytucji pośredniczącej, wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki oraz sposób zwrotu środków.

Z powyższych regulacji wynika, że wydanie decyzji o zwrocie dofinansowania jest możliwe po uprzednim ustaleniu przez organ, że stwierdzone naruszenie procedur, ma charakter nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 36 Rozporządzenia 1303/2013. Ocena nieprawidłowości, których dopuścił się beneficjent jest najistotniejszym elementem stanu faktycznego stanowiącym przesłankę rozstrzygnięcia w sprawie zwrotu dofinansowania. Konieczne jest zatem wykazanie (w oparciu o wyczerpująco zgromadzony i rozpatrzony materiał dowodowy), czy wskazywane przez organ uchybienia w ogóle zaistniały, a jeśli tak, to czy mieszczą się w pojęciu nieprawidłowości, o którym mowa w art. 2 pkt 36 Rozporządzenia nr 1303/2013, a w konsekwencji – czy mogą one stanowić podstawę do nałożenia korekt finansowych.

W zaskarżonej decyzji Organ uznał, że w przypadku dwóch zamówień: 1) dotyczącym zapewnienia bazy noclegowej wraz z wyżywieniem na potrzeby projektu „Młódzież gotowa do działania”; 2) dotyczącym zatrudnienia trenerów na potrzeby projektu „Młódzież gotowa do działania”, które zostały przeprowadzone w oparciu o art. 138 o ustawy Pzp, naruszono zasadę przejrzystości oraz nie zachowano właściwej ścieżki audytu. Całą argumentację w powyższym zakresie sprowadzono w zasadzie do trzech kwestii. Po pierwsze wytknięto, że ogłoszenia o ww. zamówieniach zamieszczono w Biuletynie Informacji Publicznej Samorządu Województwa

Opolskiego (dalej jako BIP) w zakładce „Zakupy i rozeznanie rynku” zamiast w zakładce „Zamówienia publiczne”. Zauważono również, że w BIP nie umieszczono informacji o udzieleniu zamówienia (zgodnie z art. 138o ust. 4 ustawy Pzp), a dodatkowo nie wskazano podstawy prawnej realizowanych postępowań. Kwestię braku przejrzystości analizowano również w kontekście tego, że Beneficjent nie wykazał *„na etapie postępowania kontrolnego (oraz późniejszym), iż uzyskał zgodę kierownika (o której mowa w § 6 ust. 1 Regulaminu zamówień publicznych w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Opolskiego), tj. dokumentu, na podstawie którego, zgodnie z wewnętrznym Regulaminem jednostki, wszczynają się postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego”*.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na niespójności zawarte w zaskarżonej decyzji. Pomimo wydania decyzji merytorycznej, Organ w podstawie swojego rozstrzygnięcia wskazał art. 105 § 1 Kpa, zgodnie z którym gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. To uchybienie jest niezrozumiałe (tak jakby Organ sam nie miał pewności czy wydać decyzję merytoryczną, czy jednak umorzyć postępowanie administracyjne) i budzi wątpliwość w zakresie zasadności rozstrzygnięcia.

Co jednak najistotniejsze, zaskarżona decyzja jest niespójna w części dotyczącej stanu faktycznego sprawy. Po pierwsze Organ dokonał nieprawidłowych ustaleń w zakresie wartości zamówienia przy usługach szkoleniowych. W zaskarżonej decyzji uznano, że szacunkowa wartość tego zamówienia wynosi łącznie 96.000,00 zł. Należało natomiast wziąć pod uwagę odrębny zakres i przedmiot tych szkoleń, a w konsekwencji przyjmując, że szacunkowa wartość była inna – co zostało szczegółowo przedstawione w licznych wyjaśnieniach Strony oraz korespondencji w tej sprawie. W celu stwierdzenia czy wartość zamówień zamawiający powinien zsumować, należy bowiem wziąć pod uwagę zaistnienie w konkretnych okolicznościach faktycznych następujących przesłanek, tj. tożsamość przedmiotowa, tożsamość podmiotowa oraz tożsamość czasowa. W przypadku szkoleń z różnych dziedzin – jak w analizowanym zakresie – nie mamy do czynienia z tożsamością przedmiotową i podmiotową, co pozwala na rozłączne szacowanie zamówienia. Ta okoliczność ma niewątpliwie wpływ na wynik sprawy, a została przez Organ przeanalizowana bardzo pobieżnie i bez odniesienia się do szeroko przedstawionego stanowiska Strony. Błąd w zakresie stanu faktycznego dotyczy również ustalenia dotyczącego wydatków poniesionych przez Beneficjenta z tytułu wynagrodzenia Pana Marcina Sobaszki – z wniosku o płatność POWR.01.04.00-00-0045/18-003-03 (poz. 69) wynika, że wynosiło ono 1.600,00 zł, a nie 3.200,00 zł jak przyjęto w kwestionowanej decyzji.

Zaakcentować również trzeba, że Organ w zasadzie nie dokonał jednoznacznych ustaleń w zakresie procedury stosowanej przez Stronę przy kwestionowanych zamówieniach – czym naruszył podstawowe zasady postępowania, wynikające z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 i art. 107 § 3 Kpa. Najpierw bowiem przesądził (s. 12 kwestionowanej decyzji): *„Natomiast ścieżka realizacji skontrolowanych przez IP postępowań jednoznacznie wskazuje, iż Strona, jako Zamawiający, zrealizowała ww. postępowania [kwestionowane w ramach niniejszego postępowania – dop. Odwołujący] w ramach procedury rozeznania rynku”* (podobne stanowisko Organ zajął na s. 13), jednocześnie nie stosując korekty finansowej z poz. 4 Załącznika Rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie warunków obniżania wartości korekt finansowych oraz wydatków poniesionych nieprawidłowo związanych z udzielaniem zamówień (w brzmieniu

obowiązującym w trakcie realizacji projektu – Dz. U. z 2018 r. poz. 971, zwanego dalej: Taryfikatorem) – jak uczyniono w informacji pokontrolnej z 2 czerwca 2020 r., w której stwierdzono ww. nieprawidłowość. W innym miejscu uzasadnienia zaskarżonej decyzji Organ uznał jednak

(s. 15-16 zaskarżonego rozstrzygnięcia): *„Podsumowując zatem wątek naruszenia przez Stronę zasady przejrzystości wskazanej w art. 138o ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych - organ potwierdza prawidłowość i zasadność ustalenia IP wskazującego na naruszenie ww. zasady. Niewskazanie podstawy prawnej realizowanych postępowań, zamieszczenie całości dokumentacji z nimi związanej w zakładce BIP przypisanej do zakupów realizowanych poza ustawą Pzp, brak informacji o udzieleniu zamówienia (wskazanej w art. 138o ust. 4 ustawy Pzp) oznacza, iż Strona nie zachowała właściwej ścieżki audytu na potrzeby udokumentowania ww. postępowań, a tym samym wydatków poniesionych w związku z ich realizacją”*. Twierdzenia te sugerują, że Organ – wbrew wcześniejszym jednoznacznym wskazaniom – przyjął, że kwestionowane zamówienia zostały przeprowadzone w trybie ustawy Pzp (choć

z pewnymi uchybieniami), a nie rozeznania rynku. Takie działanie Organu jest niezrozumiałe i nie daje Stronie możliwości zapoznania się z jego rzeczywistym stanowiskiem w ww. zakresie. Uznać zatem trzeba, że Organ nie dokonał stanowczego ustalenia stanu faktycznego sprawy i uchylił się od wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (powielając jedynie wzajemnie sprzeczne stanowiska przedstawione w informacjach pokontrolnych i zdawkowo odnosząc się do twierdzeń Strony). Nie usunął również wątpliwości istniejących w zakresie stanu faktycznego – które sam wprost wyartykułował w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji (s. 17): *„Przedstawione przez Stronę dokumenty nie pozwalają na jednoznaczne potwierdzenie zgodności zrealizowanej procedury z zapisami §19 umowy o dofinansowanie, jak również przepisami powszechnie obowiązującego prawa, tj. art. 138o ustawy Pzp. Przedstawione dokumenty i ustalone fakty nie wskazują jednoznacznie trybu i procedury zamówień publicznych, w ramach których Strona zrealizowała ww. zamówienia”*. W tym kontekście warto podkreślić, że to Organ (a nie strona postępowania administracyjnego) jest obowiązany do zebrania materiału dowodowego i podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Skoro zatem w toku postępowania wyjaśniającego wystąpiły wątpliwości, których Minister nie był w stanie usunąć przy pomocy stosownych dowodów albo poprzez ocenę zgromadzonego materiału – to nie powinien tych wątpliwości wykorzystywać na niekorzyść Strony i w wątpliwych okolicznościach nakładać na Województwo Opolskie korekt finansowych. Stanowi to bowiem naruszenie art. 81a § 1 Kpa, zgodnie z którym jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony.

W ocenie Województwa Opolskiego wątpliwości Organu są jednak nieuzasadnione. Jak już wyjaśniano na etapie kontroli, Strona, będąc zamawiającym w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 Pzp, zastosowała art. 138o Pzp (znajduje to potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w wyjaśnieniach Strony, informacjach zamieszczonych w BIP i całokształcie okoliczności niniejszej sprawy) – co należy uznać za spełnienie zasady konkurencyjności [por. rozdział 6.5. pkt 1 i sekcja 6.5.2 „Zasada konkurencyjności” pkt 4 Wytycznych w zakresie

kwalfikowalności wydatków w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności na lata 2014-2020 MR/H 2014-2020/23(3)07/2017 z 19 lipca 2017 r. (dalej jako: Wytyczne), obowiązujących w dacie wszczęcia postępowań o zamówienia publiczne na podstawie zawartej umowy o dofinansowanie projektu nr POWER.01.04.00-00-0045/18 z dnia 25 lutego 2019 r.].

Zgodnie z art. 138o ust. 1 Pzp zamawiający, udzielający zamówienia na usługi społeczne o wartości poniżej wskazanych progów (określonych na podstawie art. 138g Pzp – czyli dla Beneficjenta próg ten nie przekracza wyrażonej w złotych równowartości kwoty 750 000 euro w związku z tym, że nie udziela zamówień sektorowych), ma możliwość udzielenia zamówienia zgodnie z określoną przez siebie procedurą, spełniającą minimalne wymogi określone w art. 138o ust. 2-4 Pzp. W przypadku obu kwestionowanych zamówień mamy do czynienia z zamówieniami, o których mowa w ZAŁĄCZNIKU XIV do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE – w obu przypadkach są to tzw. usługi społeczne i inne szczególne usługi (co szczegółowo przedstawiono w piśmie z 14 lipca 2020 r., a co nie było kwestionowane w zaskarżonej decyzji). Wskazać również trzeba, że oszacowana z należytą starannością wartość zamówienia dla obu kwestionowanych zamówień wynosiła: 135.780 zł netto w przypadku usług hotelowych z restauracyjnymi oraz łącznie 96.000 zł w przypadku szkoleń. Tym samym nie przekroczono ww. granicznego progu, co pozwalało na zastosowanie do przedmiotowych zamówień art. 138o Pzp. Warto przy tym podkreślić, że wybór podstawy udzielania zamówienia leży po stronie Zamawiającego, co wynika z samych Wytycznych, a więc i z umowy o dofinansowanie projektu, która zobowiązuje do ich stosowania.

Z art. 138o Pzp wynika, że Zamawiający, znając specyfikę danego postępowania, sam określa szczegółowe rozwiązania prawne – procedury, w ramach których udziela zamówienia publicznego na usługi społeczne. Wskazane przepisy zobowiązują zamawiającego udzielającego podprogowych zamówień społecznych do przeprowadzenia postępowania w sposób przejrzysty, obiektywny i niedyskryminujący (art. 138o ust. 2 Pzp). Ponieważ zasady te zostały przeniesione z dyrektyw UE, to ich wykładnia musi być dokonywana w świetle prawa unijnego. Zasada przejrzystości sformułowana w art. 15 ust. 3 TFUE i jej odniesienie do postępowania o udzielenie zamówienia powinno oznaczać prawo do wglądu do dokumentów postępowania prowadzone w sposób zapewniający zrozumiałość i akceptację reguł postępowania dla obywateli (por. W. Dzierżanowski [w:] J. Jerzykowski, M. Stachowiak, W. Dzierżanowski, *Prawo zamówień publicznych. Komentarz, wyd. VII*, Warszawa 2018, art. 138o).

Warunkiem ustawowym (art. 138o ust. 3 Pzp) jest również to, by zamawiający zamieścił na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, a jeżeli nie ma strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, na stronie internetowej, ogłoszenie o zamówieniu, które zawiera informacje niezbędne z uwagi na okoliczności jego udzielenia, w szczególności: 1) termin składania ofert uwzględniający czas niezbędny do przygotowania i złożenia oferty; 2) opis przedmiotu zamówienia oraz określenie wielkości lub zakresu zamówienia; 3) kryteria oceny ofert. Warto przy tym podkreślić, że ww. przepis nie nakłada obowiązku publikacji ogłoszenia w konkretnym miejscu (zakładce) biuletynu lub strony internetowej ani nie określa żadnych wymogów tej publikacji.

Strona spełniła powyższy warunek – ogłoszenia o zamówieniach zostały opublikowane w BIP i zawierały informacje niezbędne z uwagi na okoliczności ich udzielenia (czego Organ nie

kwestionuje w zaskarżonej decyzji). W tym zakresie Minister dopatrył się jednak uchybienia polegającego na zamieszczeniu obu zamówień w zakładce „Zakupy i rozeznanie rynku” zamiast w zakładce „Zamówienia publiczne”, uznając że Strona nie zachowała przejrzystości swoich działań, a w konsekwencji nie zachowała właściwej ścieżki audytu – przy czym Organ nie wykazał w jaki sposób to konkretne działanie w jego ocenie świadczy o braku przejrzystości i niedochowaniu ścieżki audytu. Próbę wyjaśnienia tej kwestii zawarł na s. 14. decyzji, wysnuwając jednak zbyt daleko idące wnioski. Wskazał bowiem, że umieszczenie przedmiotowych zamówień w zakładce dot. zakupów i rozeznania rynku „*jest działaniem nie mieszczącym się w dotychczas przyjętym przez zamawiającego schemacie postępowania, jak również wykraczającym poza obowiązujące go procedury. Tym samym organ podtrzymuje stanowisko IP, iż ww. działanie Strony jest działaniem mającym jednoznacznie negatywny wpływ na przejrzystość skontrolowanych postępowań, ponieważ nie tylko wprowadza w błąd osoby potencjalnie zainteresowane udziałem w ww. postępowaniach lecz również pozbawia takie osoby w ogóle dostępu do informacji o tym, iż takie postępowania mają miejsce*”. W sprawie bezsporne jest, że ogłoszenie i dokumentacja obu kwestionowanych zamówień zostały zamieszczone w BIP – co stanowi spełnienie ustawowego wymogu z art. 138o ust. 1 Pzp. Przywołana norma prawa nie wskazuje nazwanych, jedynie właściwych, obligatoryjnych zakładek strony internetowej, w których takie zamówienia powinny być umieszczone. Nie sposób przy tym zgodzić się z Organem, że działanie Strony stanowiło przeszkodę w uzyskaniu przejrzystości postępowania (a więc nie zapewniało potencjalnym wykonawcom prawa do wglądu do dokumentów postępowania w sposób zapewniający ich zrozumiałość) i pozbawia osoby zainteresowane dostępu do informacji o postępowaniach. Taką ocenę – z uwagi na sprzeczność z zasadami logiki i doświadczenia życiowego – należy uznać za dowolną i zbyt daleko idącą. W tym zakresie należy wyjaśnić, że potencjalni wykonawcy mają dostęp zarówno do zakładki dotyczącej „zamówień publicznych” jak i zakładki pn. „zakupy i rozeznanie rynku”. Dostęp ten nie jest w żaden sposób limitowany – ani rodzajem podmiotu ubiegającego się o zamówienia, ani też żadnymi technicznymi właściwościami strony np. logowaniem czy kodem dostępu, a zasięg poszczególnych zakładek BIP jest tożsamy. Przed wszystkim należy jednak dostrzec, że wykonawca, który jest zdolny wykonać zamówienie o wartości wyższej niż wskazana w art. 4 pkt 8 Pzp (umieszczane w zakładce „zamówienia publiczne”) jest tym bardziej w stanie wykonać zamówienie o wartości niższej niż wynikającej z ww. przepisu (a więc z zakładki dotyczącej zakupów). Stąd też dywagacje o ograniczeniu przejrzystości ze względu na zakładkę strony BIP i pozbawieniu dostępu do informacji o zamówieniu są bezzasadne i nie znajdują poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym ani okolicznościach sprawy. Tym bardziej, że nazwy zakładek nie wynikają z definicji legalnych zamówienia publicznego, które obejmuje zamówienia odpłatne o każdej wartości, a więc również tej mniejszej od wskazanej w art. 4 pkt 8 Pzp. W ocenie Strony brak jest podstaw do uznania, że doszło do naruszenia zasad konkurencyjności czy przejrzystości, w przypadku gdy Beneficjent prawidłowo zastosował określony w art.138o Pzp publikator (własna strona BIP), a jednocześnie adekwatnie do wartości szacunkowej (co tak naprawdę zapewnia przejrzystość) zamieścić ogłoszenie w zakładce dotyczącej zamówień bagatelnych, tj. nieprzekraczających kwot z art. 4 pkt 8 Pzp.

Zgodnie natomiast z art. 138 o ust. 4 Pzp niezwłocznie po udzieleniu zamówienia zamawiający zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, a jeżeli nie ma

strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej na stronie internetowej, informację o udzieleniu zamówienia, podając nazwę albo imię i nazwisko podmiotu, z którym zawarł umowę w sprawie zamówienia publicznego. W razie nieudzielenia zamówienia zamawiający niezwłocznie zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, a jeżeli nie ma strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej na stronie internetowej, informację o nieudzieleniu zamówienia. W tym kontekście odnotować trzeba, że Strona rzeczywiście nie zamieściła ww. informacji niezwłocznie po udzieleniu zamówienia. Ta okoliczność nie świadczy jednak o tym, że udzielenie zamówienia nie nastąpiło w trybie art. 138o Pzp. Brak opublikowania niezwłocznie ww. informacji nie może być uznany za nieprawidłowość, bowiem – skoro doszło do prawidłowego wyboru oferty najkorzystniejszej, a publikacja taka ma następczy charakter wobec przeprowadzenia całej procedury udzielenia zamówienia – nie wiąże się z powstaniem szkody (nawet potencjalnej)

w budżecie UE (co szczegółowo omówiono niżej). Warto przy tym odnotować, że również w tym zakresie Organ nie wyjaśnił, w jaki sposób brak niezwłocznego zamieszczenia w BIP informacji, o której mowa w art. 138o ust. 4 Pzp wpłynął na naruszenie zasady przejrzystości i świadczył o braku ścieżki audytu. Warto przy tym podkreślić, że brak ogłoszenia o udzielaniu zamówienia w żaden sposób nie wpływa na przejrzystość i konkurencyjność. Postępowanie o udzielenie zamówienia prowadzone jest w celu dokonania wyboru oferty i kończy się na etapie zawiadomienia o wyborze oferty najkorzystniejszej – a informację o tym wyborze Zamawiający niezwłocznie zamieścił w BIP

w przypadku obu kwestionowanych zamówień. Zamieszczenie ogłoszenia o udzieleniu zamówienia w Biuletynie nie ma żadnego wpływu na wynik postępowania o udzielenie zamówienia (pełni wyłącznie funkcję informacyjną). Jednocześnie zauważyć należy, że Beneficjent nie zamieścił niezwłocznie również informacji o nieudzieleniu zamówienia (art. 138o ust. 4 zd. drugie Pzp), co nie pozostawiało wówczas wątpliwości, że oba zamówienia nie mogły być przedmiotem ponownego zainteresowania wykonawców. W ocenie Strony brak niezwłocznego ogłoszenia o udzieleniu zamówienia może być uznany jedynie za błąd formalny, nieskutkujący naliczeniem korekty finansowanej, jako że nie wpływa on na wynik postępowania o udzielenie zamówienia. Co istotne – a co Organ zupełnie pominął w zaskarżonej decyzji – brak ten został usunięty przez Zamawiającego niezwłocznie po zorientowaniu się o tym czysto formalnym uchybieniu, tj. prawie rok przed wszczęciem postępowania administracyjnego w przedmiocie zwrotu części dofinansowania udzielonego na podstawie umowy o dofinansowanie projektu nr POWR.01.04.00-00-0045/18 z dnia 25 lutego 2019 r., pn. „Młodzież gotowa do działania”.

Odnosząc się natomiast do zarzucanego uchybienia polegającego na niewskazaniu w zapytaniach podstawy prawnej przeprowadzenia postępowania o zamówienie w trybie art. 138o Pzp, podkreślić należy, że naruszenie procedur, o którym mowa w art. 207 ust. 1 pkt 2 u.f.p. należy wiązać z zachowaniem sprzecznym z pewnymi normami. W przypadku kwestionowanych zamówień Organ powinien przeanalizować faktycznie dokonane przez Zamawiającego czynności, a następnie dokonać ich oceny pod kątem zgodności z wymaganiami z art. 138o Pzp (do których notabene nie należy powołać podstawy prawnej udzielanego zamówienia), jako opcjonalnej procedury w przypadku obu zamówień. Dla tej oceny bez znaczenia powinna pozostać kwestia niewskazania art. 138o Pzp jako podstawy udzielenia ww. zamówień – ważne bowiem, że na tamten moment taka podstawa faktycznie istniała i w oparciu o nią wszczęto i prowadzono

procedurę zamówień publicznych. W tym kontekście ważne jest również odnotowanie, że niewskazanie podstawy prawnej zamówienia nie ma żadnego skutku dla budżetu UE.

Kwestię braku przejrzystości Organ przeanalizował (choć bardzo pobieżnie) również w kontekście tego, że Beneficjent nie wykazał „*na etapie postępowania kontrolnego (oraz późniejszym), iż uzyskał zgodę kierownika (o której mowa w § 6 ust. 1 Regulaminu zamówień publicznych w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Opolskiego), tj. dokumentu, na podstawie którego, zgodnie z wewnętrznym Regulaminem jednostki, wszczyna się postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego*”. W tej ocenie Organ pominął jednak, że Strona w pismach z 4 sierpnia 2020 r. oraz z 12 października 2020 r. wyjaśniła, że posiadała zgodę kierownika Zamawiającego na udzielenie kwestionowanych zamówień publicznych. Sama okoliczność zawarcia umowy o realizację projektu, do której załącznikiem jest wniosek o dofinansowanie (z harmonogramem i zadaniami, w tym zleconymi na zewnątrz) świadczy już o wyrażeniu takiej zgody. Podstawą tej zgody była wskazana niżej uchwała. Na posiedzeniu Zarządu Województwa Opolskiego w dniu 17.04.2018 r. Dyrektor Biura Dialogu i Partnerstwa Obywatelskiego Urzędu Marszałkowskiego Województwa Opolskiego przedstawiła informację na temat konkursu ogłoszonego przez Departament Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nr POWR.01.04.00-IP.03-00-001 „Młodość gotowa do działania” i zamiar realizacji projektu we współpracy z organizacją pozarządową. Zarząd Województwa Opolskiego przyjął ww. informację oraz jednogłośnie, w głosowaniu jawnym, podjął uchwałę w sprawie ogłoszenia otwartego naboru na Partnera spoza sektora finansów publicznych, w celu wspólnego przygotowania i wspólnej realizacji zadań w projekcie Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w ramach PO Wiedza Edukacja i Rozwój na lata 2014-2020 Osi Priorytetowej I Osoby młode na rynku pracy, Działanie 1.4 Młodość solidarna w działania. Organ w zaskarżonej decyzji w ogóle nie odniósł się do ww. wyjaśnień Strony, całkowicie pomijając je przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, czym w sposób oczywisty naruszył art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa. Zaznaczyć w tym kontekście trzeba również, że zastosowanie korekt za zamówienia publiczne może dotyczyć naruszeń prawa powszechnie obowiązującego (ew. postanowień umowy o dofinansowanie), a nie wewnętrznych regulaminów Zamawiającego.

Nie sposób zgodzić się również ze stanowiskiem Organu, że Strona nie zachowała właściwej ścieżki audytu. Po pierwsze zauważyć należy, że Minister ograniczył się do zdawkowego i ogólnego stwierdzenia, że „*Niewskazanie podstawy prawnej realizowanych postępowań, zamieszczenie całości dokumentacji z nimi związanej w zakładce BIP przypisanej do zakupów realizowanych poza ustawą Pzp, brak informacji o udzieleniu zamówienia (wskazanej w art. 138o ust. 4 ustawy Pzp) oznacza, iż Strona nie zachowała właściwej ścieżki audytu na potrzeby udokumentowania ww. postępowań*”, nie wyjaśniając jednocześnie, dlaczego ww. okoliczności o tym przesądzają. Tymczasem z zachowaniem właściwej ścieżki audytu, mówiąc w uproszczeniu, mamy do czynienia wówczas, gdy osoba, która nie brała w nim udziału, może na podstawie dokumentów jednoznacznie stwierdzić, co się działo na każdym jego etapie i kto za to odpowiadał. Ścieżka audytu to dokument zawierający przejrzysty opis przebiegu danej operacji finansowej, gospodarczej lub innego procesu od samego początku aż po zakończenie, z opisem sposobu dokumentowania i kontroli tych operacji. Ścieżka audytu powinna umożliwiać śledzenie kolejnych faz zatwierdzania, rejestrowania i sprawdzania pojedynczej operacji lub procesu. Jest narzędziem wspomagającym zarządzanie

w organizacji i jest jednym z podstawowych mechanizmów kontroli wewnętrznej, umożliwiającym wykrycie luk i niesprawności w procesie.

Nie można mylić przejrzystości w postępowaniu, czyli równego dostępu do dokumentów zamówienia dla wszystkich potencjalnych podmiotów i w takim samym pełnym zakresie (a więc dostępności na stronach internetowych zamawiającego) z możliwością odtworzenia – na podstawie dokumentów zgromadzonych w postępowaniu – sposobu, kolejności postępowania oraz osób zaangażowanych w procedury. Zaakcentować trzeba, że to odtworzenie następuje nie na potrzeby potencjalnych wykonawców w postępowaniu, ale na potrzeby kontroli.

W tym kontekście zauważyć trzeba, że wszystkie czynności dotyczące postępowań o udzielenie kwestionowanych zamówień zostały stosownie udokumentowane – ścieżka audytu postępowań została zapewniona chociażby poprzez wskazanie historii stron Biuletynu Informacji Publicznej (BIP) o dodaniu/modyfikacji dokumentów postępowania wraz z całą ścieżką procedury od ogłoszenia o zamówieniu poprzez ewentualne pytania/odpowiedzi, zmiany/modyfikacje wymagań/warunków zamówienia, po wybór wykonawcy i udostępnienie informacji o udzieleniu zamówienia. Co najistotniejsze, Zamawiający posiada wszystkie dokumenty źródłowe kwestionowanych postępowań (ogłoszenie, zapytanie, notatki) oraz oferty wykonawców, rozstrzygnięcie, umowy i protokół. Na podstawie tych ww. materiałów możliwe jest szczegółowe odtworzenie przeprowadzenia postępowania i zawarcia umowy, a także ustalenie osób odpowiedzialnych za poszczególne etapy procedury. Możliwe staje się również wykrycie luk, niesprawności w procesie jak np. zamieszczeniu ogłoszenia o udzieleniu zamówienia z pewnym opóźnieniem (przy zamieszczeniu dodatkowego rozstrzygnięcia postępowania). Dzięki zgromadzonym i przekazanim dokumentom (znajdującym się w aktach sprawy) ścieżka umożliwiła kontrolującym prześledzenie czynności, a zatem należy ją uznać za prawidłową. Warto przy tym zaakcentować, że korekta za brak ścieżki audytu może dotyczyć sytuacji, gdy zamawiający po udzieleniu zamówienia nie posiadałby dowodów na dokonywanie właściwych czynności w postępowaniu (np. nie mógłby się wykazać posiadanymi ofertami wykonawców, czy dokumentami zamówienia). W przypadku kwestionowanych zamówień Zamawiający posiada komplet dokumentów. Niewskazanie podstawy prawnej realizowanych postępowań, zamieszczenie dokumentacji w zakładce BIP „Zakupy i rozeznanie rynku”, brak niezwłocznej informacji o udzieleniu zamówienia (przy jednoczesnym niezwłocznym poinformowaniu o wyborze przez Zamawiającego najkorzystniejszej oferty i późniejszej publikacji informacji o udzieleniu zamówienia) nie może oznaczać, że na podstawie dostępnych dokumentów nie można jednoznacznie stwierdzić, co się działo na każdym etapie postępowań o udzielenie kwestionowanych zamówień publicznych.

W kontekście przedstawionych wyżej zarzutów Ministra odnośnie postępowań o udzielenie dwóch kwestionowanych zamówień należy przede wszystkim zaakcentować, że dokonując oceny spełnienia podstawowych zasad kwalifikowalności wydatków Organ powinien zweryfikować, czy doszło do naruszenia przepisów (w tym przepisów dotyczących zamówień publicznych), ale jednocześnie powinien ustalić, czy naruszenia te spełniały kryteria pozwalające na zakwalifikowanie ich jako nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 36 rozporządzenia nr 1303/2013, co daje podstawę do zastosowania korekty finansowej. Tym samym kwestią istotną jest wykazanie czy naruszenie po pierwsze występuje, a jeżeli tak – to czy stanowi tylko potknięcie beneficjenta przy organizowaniu procedury zamówienia i nie ma wpływu na jego przebieg oraz

wybór najlepszego wykonawcy, czy też wyczerpuje przesłanki wystąpienia nieprawidłowości (w rozumieniu art. 2 pkt 36 Rozporządzenia 1303/2013).

Zgodnie z art. 2 pkt 36 rozporządzenia nr 1303/2013 nieprawidłowością jest każde naruszenie prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego, wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego zaangażowanego we wdrażanie EFSI, które ma lub może mieć szkodliwy wpływ na budżet Unii poprzez obciążenie budżetu Unii nieuzasadnionym wydatkiem. Z przywołanego przepisu jednoznacznie wynika, że dla uznania wystąpienia nieprawidłowości konieczne jest stwierdzenie spełnienia łącznie dwóch przesłanek, tj.:

- 1) naruszenia prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego oraz
- 2) spowodowania (lub możliwości spowodowania) przez te naruszenia szkody w budżecie ogólnym UE.

Organ nie odniósł się w żaden sposób do drugiej z ww. przesłanek i nie podjął wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w tym zakresie. W zaskarżonej decyzji dokonał mechanicznego przyporządkowania stwierdzonych naruszeń do wysokości korekty wynikającej z Taryfikatora, pomijając konieczność przeprowadzenia pogłębionej analizy skutków tych naruszeń, a w szczególności pomijając ocenę czy naruszenia prowadziły lub mogły prowadzić do powstania szkody, a jeśli tak to jakich rozmiarów. Tymczasem dla przypisania Stronie odpowiedzialności konieczne było wykazanie realnego bądź potencjalnego wpływu stwierdzonego naruszenia na budżet UE. Nie zasługuje na aprobatę takie stanowisko, w którym nieprawidłowość utożsamiana jest wyłącznie z jakimkolwiek naruszeniem procedur, a nakładając korektę finansową na beneficjenta, odstępuje się od analizy i wykazania skutków budżetowych naruszenia, jego charakteru czy wagi. Sam fakt występowania w Taryfikatorze określonego uchybienia nie oznacza, że każde tego rodzaju naruszenie musi bezwzględnie prowadzić do nałożenia korekt finansowych. Te powinny być adekwatne do nieprawidłowości oraz do sytuacji konkretnego beneficjenta. Warunkiem nałożenia korekty – a w razie nieuiszczenia należności, wydania decyzji o zwrocie środków – jest więc wykazanie związku przyczynowego między stwierdzonym naruszeniem a rzeczywistą lub potencjalną szkodą w budżecie UE. Konieczne jest zatem przeprowadzenie takiej operacji myślowej, w której zaprezentowane zostanie logiczne następstwo zdarzeń zapoczątkowanych naruszeniem, a zakończonych finansowaniem lub możliwością finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu UE. Tylko w takiej sytuacji można bowiem mówić o nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 36 Rozporządzenia 1303/2013, która może skutkować nałożeniem korekt finansowych. Przepis ten wprowadzając definicję nieprawidłowości, wyraźnie połączył ją nie tylko z naruszeniem prawa, ale także wymaga, aby to naruszenie miało lub mogło mieć szkodliwy wpływ na budżet Unii Europejskiej. Chodzi tu o szkodę rzeczywistą lub potencjalną, jednak tylko wtedy, gdy istnieją uzasadnione w okolicznościach sprawy przesłanki do stwierdzenia, że naruszenie prawa mogło spowodować szkodę (por. wyroki NSA: z 24 listopada 2016 r., sygn. akt II GSK 1128/15, z 11 grudnia 2020 r., sygn. akt I GSK 1192/20 oraz z 11 października 2018 r., sygn. akt I GSK 2126/18, wyroki WSA: w Kielcach z 31 grudnia 2018 r., sygn. akt I SA/Ke 416/18 oraz w Opolu z 13 maja 2021 r., sygn. akt I SA/Op 157/21). W zaskarżonej decyzji Organ nie zaprezentował jednak takiej operacji myślowej, w której odrębnie dla każdego zamówienia przedstawiłby logiczne następstwo szkody (lub potencjalnej szkody) budżetowej UE w wyniku stwierdzonych naruszeń (za niewystarczające należy uznać przywołanie fragmentu wyroku WSA w Kielcach na stronie 15 decyzji i nieodniesienie go do realiów niniejszej sprawy). Województwo

Opolskie, które zostało zobowiązane do zwrotu kwoty określonej w decyzji, nie poznało stanowiska Organu w zakresie uznania przez niego ryzyka wystąpienia szkody w budżecie UE za realne i uzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy.

W ocenie Strony na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób jednak mówić o wystąpieniu jakiegokolwiek szkody (nawet potencjalnej) dla budżetu UE. Nie naruszono bowiem zasady konkurencyjności, przejrzystości, obiektywizmu i niedyskryminacji, zaś działania Strony nie miały wpływu na krąg podmiotów, które mogłyby wziąć udział w postępowaniach o kwestionowane zamówienia, a wynik tych postępowań (na skutek którego doszło do prawidłowego wyboru oferty najkorzystniejszej i uzyskania cen rynkowych) nie mógłby być nawet hipotetycznie inny. Ewentualne nieścisłości w ramach przeprowadzonych zamówień należy zatem ocenić jako pewnego rodzaju uchybienia, które nie powodują skutków finansowych. W żadnym przypadku nie można ich natomiast uznać za nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 36 rozporządzenia nr 1303/2013 (ze względów omówionych powyżej).

Jednocześnie Strona podtrzymuje wszystkie dotychczasowe wyjaśnienia zawarte w pismach z 14 lipca 2020 r., z 12 października 2020 r. (w tym również w zakresie braku szkody dla budżetu UE) oraz dalszej korespondencji w sprawie.

Podsumowując należy stwierdzić, że Organ niezasadnie uznał, że Strona dopuściła się naruszenia przepisów prawa krajowego, Wytycznych czy zapisów umowy o dofinansowanie, które mogłyby być uznane za nieprawidłowości skutkujące nałożeniem korekt finansowych. Tym samym Organ niezasadnie zastosował art. 207 ust. 1 pkt 2 u.f.p. W ocenie Strony brak jest podstaw do nakładania na Województwo Opolskie korekt finansowych, w związku z czym zaskarżoną decyzję należy uchylić w całości, a postępowanie pierwszej instancji – jako że jest bezprzedmiotowe – umorzyć w całości.